щото уваят огризени бай Дасмода е мислил,
че хич не си е нищо, когато другитѣ хора
забравят на време мъчнотиитѣ си и се повеселя-
ват, той да земе нарочно да си предизвиква
неудоволствия, да се мъчи така, щото да
вижда наоколо си само недоволни лица,
които, колкото той и да не обръща внимание
на тях, се пак му отравят не малко, а доста
много, единственото време, когато той
би могъл под общото впечатление да си
позабрави болеститѣ, които са го спохождали. А пък
е нужно, когато всички са весели и спокойни, да
си засегъ съ черни мисли. Днесь не липсва да
не си вспомнишъ за тая прокълната болесть, която
страшно влияе на душевното разположение;
пък сетне това отгде да гледашъ всичкитѣ
Вичеповѣ намусени, да не виждашъ физио-
номиитѣ, на които дето е написано, че
си длъжен да правишъ това, което тѣмъ е
угодно и тѣмъ се харесва, а не това,